

A l'esquerra, una imatge de les primeres passes d'Al Tall, amb Manuel Miralles, Miquel Gil i Vicent Torrent en un assaig. A la dreta, Miralles i Torrent,

Al Tall per trenta-cinc

Trenta-cinc punts per a trenta-cinc anys. De segur que n'hauriem pogut triar trenta-cinc més i, encara, ajuntar-los, agrupar-los, acceptar nous suggeriments emanats de cadascun: Al Tall, la reconeguda formació de música d'arrel, nascuda i viscuda al País Valencià des del 1975, no accepta fàcilment la reducció. La seva música, l'expressivitat, les intencions, són fetes per a la natural expansió, per a propiciar rebrotos a les soques més impensades. Proposem, en tot cas, trenta-cinc pinzellades que ens acostin al mosaic que configura l'univers d'Al Tall. I que cadascú n'hi afegeixi tantes com vulgui, que la història continui.

1. Aniversari. Va ser Josep Forcadell, cap del Servei de Promoció del Valencià de la Universitat d'Alacant, qui es va adonar que enguany en complien 35. Preparaven un concert al paranimf i la

Aquest any en fa 35 que Al Tall enregistrava el primer disc. Ho celebren de la millor manera possible: dalt de l'escenari. Amb perspectiva i mirant endavant.

coincidència amb l'aniversari va propiciar l'ampliació: "Vam trobar que podíem explicar-ne el treball musicològic, fer conèixer la seua història." Al concert, s'hi va afegir un curs que s'acaba de celebrar amb molt bona acollida i una exposició que es pot veure fins el 22 de desembre.

2. Crònica. "No és un propòsit que tinguem, però anem vivint, passa gent, canvien les coses i tu fas cançons i expliques què te'n sembla". Vicent Torrent va enraonant i diu que potser sí que han anat fent (i cantant) la crònica del seu temps, en aquest país, però que no ha estat a posta. I diu també, amb un somriure sorprès però també satisfet, que Victor Mansanet (amic i també, des de la tasca compiladora que ja ha pres forma de llibre, cronista d'Al Tall) sí que s'ha entretingut a relacionar trajectòria i treball del grup amb "la circumstància socio-política de cada moment". "Quan ho llegeixes, veus que casen", rebla Torrent. I és lògic que sigui així: "Vivim en aquest país." I, a sobre, tot fent música, l'expliquen.

3. Joan Fuster. De seguida surt a la conversa la influència clau de l'intel·lectual de Sueca. "Abans de fer Al Tall ja el vaig visitar, allà al carrer de Sant Josep, com feia molta altra gent de la nostra generació. Amb *Nosaltres, els valencians*, ens mostrà que aquesta terra era una altra cosa, i no la grisor que ens envoltava." També hi va haver influ-

amb banda: el 2002, versió simfònica amb el Conjunt Instrumental Mestre Tàrrega de Castelló.

ència de caire pràctic, després: “Quan muntarem l’Equip València Folk, ens va aconseguir una subvenció de la Fundació Huguet: 30.000 pessetes per a comprar un equip de so.” I, finalment, va arribar Al Tall: “El visitarem per contactar-li que volíem fer un grup, ja seriosament, que es diria Al Tall i tota la pesca. De cop, ens va etzibar una pregunta, a raig: ‘Què penseu fer?’ I nosaltres: ‘Home, cantar, tocar...’ I ell: ‘Sí, però què penseu fer?’ Ens adonarem que ens calia concretar, plantejar objectius, maneres de funcionar... Joan Fuster ens va ajudar a enfocar.”

4. Equip València Folk. “Jo comencí tot seguint les passes del Grup de Folk de Barcelona”, explica Vicent Torrent en evocar els seus primers temps musicals, nascuts a recer de la Societat Coral El Micalet, a València, i les *jam sessions* que s’hi programaven cada dimarts. Pete Seeger i Joan Baez pujaven a escena, convenientment traduïts, a les *folksongades* del Micalet. “Després, però, vàrem anar entenent que l’esperit del moviment folk no era fer aquesta mena de música ni cantar sobre les circum-

stàncies de la societat americana, sinó trobar el so de la pròpia terra i parlar de les coses properes.”

5. 1975. “Tothom comença començant”, els va escriure Joan Fuster, i ells s’hi van aplicar: Miquel Gil, Manuel Miralles i Vicent Torrent, tot seguint l’impuls d’un antic col·laborador de l’Equip València Folk, Oswaldo Blanco, van constituir, el gener de l’any 1975, Al Tall. El nom els el va donar el promotor musical Tonipep Rodríguez: havien d’assajar i ronsejaven, xerraven, qui sap. Ell els va deixar anar: “Eh, va, ja n’hi ha prou: al tall.” I els va agradar.

6. Escenaris. Han tocat pertot: al camp del Barça i al del Llevant, als carrers i les places guarnits de festa major (i Vicent Torrent evoca un dels primers concerts, al costat d’una piscina, quan se’ls acostaven nerviosos els festers i els cridaven a mitja veu: ‘El pas-doble!, ie, el pas-doble!’: ells no entenien res i anaven fent, i la reina de les festes que no podia obrir el ball com establia la tradició), al Palau de la Música Catalana, als auditoris –quan n’hi va haver–, als

aplecs, les places de bous i els teatres. El lloc més estrany? “Potser una cova que hi ha a Busot. Era preciós, amb les seues estalactites i estalagmites i tot allò que cal en un cas com aquest”, recorda Torrent.

7. EDIGSA. La companyia discogràfica que s’havia constituït el 1961 i que va tenir un paper tan important en la divulgació de la Nova Cançó, també va donar l’empenta definitiva a la joveníssima formació valenciana: “D’alguna manera, van afavorir que optàrem pel camí que vàrem prendre”, recorda Torrent. Tenien a sobre la taula cançons de diversa mena, “vingueren i demanaren mostres de grups i cantants de per ací. Els mostrarem què teníem i trobarem que aquesta línia diferent era interessant. Perfecte: volíem això. I arribà el primer disc, *Cançó popular del País Valencià*”.

8. Música tradicional. En bona mesura, van revolucionar el panorama de la música d’arrel tradicional, popular, folk o com se’n vulgui dir. Li van treure la pols que alguns li havien fet caure a sobre i van mostrar-ne vitalitat, validesa, mal-leabilitat i tremp: “Si la música tradicional havia anat abandonant-se perquè es considerava antiquada”, ha escrit Vicent Torrent per a l’exposició retrospectiva d’Alacant, “nosaltres ens vam proposar restaurar-la i fer-la atractiva i moderna. En un principi vam utilitzar antigues melodies tradicionals amb lletres nostres. Després vam començar a treballar com en un taller. Anàvem posant melodies antigues sobre el banc de treball i les obríem, com una desconstrucció: per una banda el ritme, per una altra el dibuix melòdic, per una altra l’harmonia”. I després es van posar “a recombinar de diferents maneres uns elements rítmics amb altres de melòdics i harmònics, i vam parir cançons –noves criatures sonores– dins l’estil tradicional”.

9. Enric Ortega. Va entrar a l’òrbita d’Al Tall l’any 1976: juntament amb la seva muller, Empar Torres, la veu d’Enric Ortega ja va formar part del segon disc, aquell esplèndid *Deixeu que rode la roda* (1977). Ell va ser després l’impulsor del festival *Posa vi, posa vi, posa vi*, que presentaren al Palau de la Música Catalana. I potser per això, i per-

què aquell fou un concert memorable, i perquè els amics van quedar esqueixats, el maig del 1978, per la sobtada mort del músic i animador del grup, el cartell d'homenatge que li va fer Manuel Boix el dibuixa precisament en aquest bell escenari, tocant les campanetes sota les muses modernistes.

10. Tio Canya. Se'l van inventar ells però ja és un personatge de l'imaginari popular, qui sap si històric, qui sap si mitològic. "Tio Canya" és, de fet, una cançó, una jota escrita per Vicent Torrent i editada a *Deixeu que rode la roda*, que s'ha convertit en himne de la recuperació lingüística: al relat del tio Canya s'hi condensa la humiliació i la pràctica desaparició d'un idioma que era viu, que es va voler arraconar i que, malgrat tot, rebrota amb la força de la saba nova dels besnèts, aquests joves ("gent desperta i sobirana", en diran després, al disc d'Almansa) que "mai parlen en castellà".

11. Alegria. El paradigma de disc festiu i enjogassat és *Posa vi, posa vi, posa vi* (1978), un treball ple de cançons de taverna, a ritme de trull i prest a oferir temes que es volen cantats en companyia. En el seu moment, algunes plomes engolades van clamar contra l'heretgia (calia continuar el camí seriós i deixar-se de "tira-li la clau, tira-li, no li faces mal, tira-li"), però la història del disc i la pervivència de les seves cançons van feliçment desmentir els malastrucs. Al capdavant, una cita de Joan Fuster adequadament recordada al catàleg de l'exposició ens recorda que "la convivència, en l'àmbit domèstic i en el social, acabaria sent avorridament insuportable si estigués presidida per una estricta i ininterrompuda seriositat".

12. Almansa. Va ser el primer gran èxit d'Al Tall i un disc clau en la seva trajectòria: *Quan el mal ve d'Almansa*, editat el 1979, és una cantata, una obra concebuda de manera unitària amb la idea explícita d'ajudar "a retrobar la nostra identitat". Cal tenir present l'immens desconeixement que hi havia, aleshores, sobre els fets d'Almansa, el 1707, sobre els personatges que els van protagonitzar, les raons, les conseqüències. A més d'explicar nítidament la història (i "el mal que vingué d'ella"), Al Tall va ser l'artífex de la seva popularització.

EL TEMPS

Les places de bous han estat escenaris per a concerts memorables.

"Aquesta obra actua contra l'oblit", va escriure en el seu moment Vicent Ventura. I, és clar, ho va encertar.

13. 'Riproposta'. "És música nova, feta per músics d'avui que componen seguint l'estètica de la tradició": vet aquí la *riproposta* en concisa definició de Vicent Torrent. L'any 1980, Al Tall va viatjar a Arle, a la Provença, per participar als Rescontres de la Mar, una trobada organitzada pel grup occità Mont-Jòia que encapçalava Jan Maria Carlotti. Hi van establir contacte amb músics turcs i grecs, magribins, italians i occitans, i en van tornar amb la idea i la pràctica de la

riproposta sota el braç: tal com explica Víctor Mansanet al catàleg de l'exposició, a partir de la descoberta el grup va fer valer "la tesi d'executar una instrumentalització tradicional amb tècniques modernes, so autòcton i composicions pròpies". No es veuen com a arqueòlegs ni treballen amb peces de museu: beuen del llenguatge musical propi i continuen fent cançons del seu temps.

14. Reivindicació. "El compromís d'Al Tall amb la tradició musical sempre ha anat paral·lel a un compromís amb la cultura i la societat valenciana", escriu Ignasi Jiménez, rector de la Universitat

d'Alacant, al catàleg de l'exposició: "Les seues lletres reconstrueixen les tradicions, però sobretot canten crítiques quan convé o recuperen la memòria històrica, i sempre han estat disposats a actuar en aplecs massius i en altres convocatòries reivindicatives." Ho diu la cançó i és profecia: "Per damunt de bords i lladres,/ per damunt de tots els pactes,/ per damunt de botiflers,/ per damunt de tot, viurem".

15. Andana. És on assagen. A Picanya (Horta) hi ha una andana on, de fa anys, en comptes de criar-s'hi cucs de seda, s'hi fan cançons. Daniel Martín signa l'entrevista-documental *Al Tall, cantar rasant la terra*, que s'ha editat arran de l'aniversari. El treball neix i acaba amb un assaig del grup. A la famosa andana. "Eixe espai s'havia de mostrar; és molt càlid", raona Daniel Martín. I representatiu, probablement, del tarannà del grup: "Jo els ho preguntava molt, això, però sempre hi llevaven ferro: 'És una andana, sí', em deien, i au. Són molt poc romancers." I en aquesta andana, continua, el procés creatiu "és molt democràtic". I és que ni Vicent Torrent ni Manolo Miralles "no exerceixen una capitania, encara que les lletres solen ser de Vicent i que Manolo tinga mà en bona part dels arranjaments. Van debatent, debatent, perquè al grup hi ha molta gent amb molta formació musical, i després, si cal, s'acaba en votació".

16. Manuel Boix. Pràcticament el consideren un membre més d'Al Tall. O sense el pràcticament. L'artista de l'Alcúdia (Ribera Alta) ha contribuït a configurar aquest tot que és el grup, fins al punt que molts dels seus discos, a més d'escollar-se, s'han de veure: els cavalls de la cantata d'Almansa, el món llegendari de la pelitrúmpeli, la sensualitat d'un caragol a Xarq al-Andalus... esdevenen part indestriable dels àlbums.

17. Pelitrúmpeli. Va ser tota una sorpresa, tot un univers viatger i màgic que s'obria des d'un disc fet de cançons populars i dibuixos de llegendes bellament traçats pel gest inconfusible de Manuel Boix. Un embarbussament ("Patilles tòrtiques,/ dum peluquèstricum,/ som de l'airú...") obre aquest disc dedicat als xiquets i cantat també per ells: amb la col·laboració de La Nostra Escola

Comarcal, de Picassent (Horta), Al Tall presentava l'any 1980 el treball *Som de la pelitrúmpeli*, concebut com un vol pel paisatge musical del País Valencià i per on desfilen els personatges que li donen personalitat.

18. Mediterrània. "Quan descobriem a Arle que la Mediterrània és un món molt obert i productiu, d'anada i tornada, avancen en els seus plantejaments", raona Josep Forcadell: "Els obren i fan normal aquest intercanvi." La reivindicació mediterrània ha estat una constant en el treball d'Al Tall: les sonoritats, els ritmes de totes dues ribes del Mare Nostrum han trobat en aquesta formació espai per al creixement i la barreja. I altaveu propagador. Podem parlar de les Trobades de Música del Mediterrani o del disc que van enregistrar amb Maria del Mar Bonet el 1982, *Cançons de la nostra Mediterrània*, i serien només exemples d'aquesta dèria creativa que ha mantingut el grup durant tots aquests anys: establir un estàndard sonor que atorgués entitat a la música mediterrània. "El nostre àmbit idiomàtic és el català i només la consciència que això és així farà reeixir la nostra cultura. I, musicalment, el nostre àmbit és la Mediterrània, i només la consciència que això és així farà reeixir la nostra música", explicitava Vicent Torrent l'any 1983.

19. Instruments. A més de les veus poderoses, trencades o greus, de la força que transmeten en els cants a *cappella*, del crit, fins i tot; a més del ritme que pot aconseguir amb les mans i els punys picant sobre una taula (com fan a "Vergonya, cavallers vergonya"), Al Tall ha anat posant a l'escena una molt diversa mostra d'instruments. Per esmentar-ne només alguns: dolçaines, tabalets, panderos i postisses, castanyoles, tam-tams, mandolines, guitarres, guitarrons, buzukis i baixos, flautes dolces, canyes i triangles, l'acordió, els saxos i la trompeta, la bateria i el clarinet, el llaüt i el llaüdí, el sintetitzador, els timbals cromàtics i el fiscorn.

20. Fonoteca. Cal tenir present, apunta Josep Forcadell, que "aquí no hi ha hagut un gran compilador com Joan Amades, no hem tingut els Cors de Clavé. I quan Al Tall arrenca, naix sobre una xarxa molt pobra, esquelètica, residual o pas-

sada per la Secció Femenina. Agarren quatre coses d'ací i quatre d'allà, un poquet del *folk song* traduït de Xesco Boix o Jaume Arnella i comencen a treballar. Després és quan Vicent Torrent se n'adona i diu: necessitem un arxiu sonor. I naix la Fonoteca de Materials de la Generalitat valenciana. I encara funciona."

21. 'Tocs i vares'. "A mesura que llegeixes i aprens i vas agafant cultura musicològica —destaca Josep Forcadell—, dius: 'Ostres, *Tocs i vares* és genial per al seu moment.' I potser pel fet de ser genial no va ser entès. Ens havíem acostumat a un Al Tall reivindicatiu i canyer, de plaça de bous, i quan, l'any 1983, fan un disc centrat en qüestions musicals, passa desapercebut." La idea era fer música viva i actual sobre la base tradicional, anar trenant els *tocs*, les melodies, sobre les *vares* o estructures. L'any 2004 van oferir una segona part d'aquell treball, *Vares velles*.

22. Dificultat. Si ha de pensar en un moment difícil, Vicent Torrent posa esguard seriós i evoca: "Potser fou una temporada després de la transició aquella, quan es va començar a treballar la desmobilització ciutadana. El moment de reivindicació ja ha passat, deien, ja tenim democràcia i tot això. Durant un temps, als concerts hi venia poca gent. Notaves, a més, que ens miraven amb ulls d'enyorança, de recordar temps passats. Allò es començà a posar avorridísim, francament."

23. 'Xarq al-Andalus'. Amb lletres de poetes àrabs valencians dels segles XI, XII i XIII, traduïdes per l'escriptor Josep Piera, amb la música que beu dels sons i ritmes *gnawa* i andalusins, i amb la col·laboració del grup de Marràqueix Muluk el-Hwa, Al Tall presentava, l'any 1985, un treball que enllaçava la tradició pròpia amb els sons del Magrib, que posava veu i sentiment als homes i les dones que la conquesta de Jaume I va expulsar de l'actual País Valencià.

24. Emoció. El moment més emocionant? Vicent Torrent no sabia pas quin triar. D'entrada, recorda "algun concert a la plaça de bous de València, en l'època en què tot renaixia". Després, se li encenen els ulls: "I quan els xavals es van posar a cantar al Politènic."

Dalt l'escenari, al concert organitzat per ACPV, a València, el 2007. A les cares dels cantants, reflectida, la simbiosi amb el públic jove.

Soledad Desfilis, fotògrafa, mànager i agitadora incansable, somriu i explica la sorpresa rere l'escenari: “Què li passa a Torrent, que tremola?”, preguntava la gent, i ella, feliç: “Que no veieu què té al davant?” Era l'any 2007, al concert del 25 d'Abril que organitza Acció Cultural del País Valencià i “quan ens tocà eixir a nosaltres”, rememora Torrent, “entràrem directament amb el ‘Romanç de cec’”. I començaren: va ser a la tardor de 1705, que a Altea desembarcà Batista Basset. “Jo no me'l sé de memòria i normalment tinc la *xulla* al davant. Per això encara va ser més impressionant sentir de cop com aquella massa de nanos el cantava de cap a peus. No ho oblidaré mai.”

25. Poble. Al Tall, va deixar escrit Joan Fuster, ha sabut assumir “les nostres reivindicacions col·lectives més urgents” i han establert “uns contactes amb el poble que ni els intel·lectuals ni els polítics no tenien al seu abast”.

26. Patrimoni. No treballen el patrimoni musical amb vocació d'inventari: Al Tall ha recuperat per reviscolar i això, que sortosament és ara pràctica habitual, no ho era fa 35 anys. Ho escriu Víctor Mansanet: “El grup rescata de les ruïnes de la tradició sonora peces d'un gran valor documental, instruments que havien estat soterrats en el passat més immediat, ritmes erosionats per la dictadura electroacústica del rock and

roll, i gèneres sotmesos a la dura llei del mercat. Sense la intervenció decidida d'Al Tall hauria desaparegut, no cal dir-ho, una part del nostre patrimoni sonor. Aquest grup representa, com cap altre, la veu del poble que canta.”

27. Amics. La col·laboració amb uns altres músics és una constant en la trajectòria d'Al Tall. Sense capacitat d'exhaustivitat, podem citar Jan Maria Carlotti i Tomeu Penya, Maria del Mar Bonet, Muluk el-Hwa, Ximo Caffarena, Ramon Cardo, Teresa Segarra, Josep Aparicio, *Apa*, o fins i tot bandes senceres (la de Torrent i la Primitiva de Lliria, la del Conservatori de Castelló, la de Gandia, la de Borriana o la de Paterna).

28. Amor. “El so de la nostra música tradicional és preciós i calent. I funciona espectacularment per a expressar els nostres sentiments i per a dir qualsevol cosa que passa en la vida.” Ho recorda Vicent Torrent en un text de l'exposició. La música popular, reclamen els d'Al Tall, ha de servir per a tot: per a la reivindicació política i per a la festa, per al vi i per a la ràbia, per a la vida tota sencera. També per a l'amor, per tant. Desimbolt (“La mare que tinga filles/ que no les guarde amb excés/ que són com les peladilles,/ que ràncies es poden fer”), sensual (“Les margalides de la seua boca, el lliri del seu coll, el narcís de les parpelles o la rosa de les galtes m'eren l'únic aliment, l'únic

aliment”), reial (“Ai, rei Jaume, fat de dones/ has manat tancar els banys/ i has vingut amb gran secret/ per trobar-te amb la donzella/ de pell bruna i ulls de mel”), tràgic (“qui pensàs que l'ama jove/ pel bracer s'hagués perdut”) o lliure (“feren l'amor sota els arbres/ sense haver de suplicar”).

29. Homenatges. No se n'han estat. Quan ha calgut, quan han volgut, quan els ha sortit de dins. L'únic disc senzill del grup duu per títol *A Miquel assassinaren* i conté l'esborronador tema *a cappella* dedicat al jove Miquel Grau, assassinat a Alacant mentre enganxava cartells de la diada nacionalista del 9 d'Octubre. Quan ACPV va dedicar el concert del 25 d'Abril a la memòria del jove independentista Guillem Agulló, vilment assassinat a Montanejos el 1993, Al Tall va pujar a escena per estremir la plaça de bous amb la vigència d'una cançó escrita en plena “transició”. El disc *Europ eu!*, un cant al respecte i la diversitat on es narra la història de tantes persones com van emigrar des del País Valencià fins a Algèria a començament del segle XX, duu una dedicatòria concretíssima: a Guillem Agulló.

30. Referent. És important “de donar valor a aquelles coses que són més transcendents de la seua aportació a la música de base tradicional: conceptes com ara la *riproposta* o la fusió de

SOLEDAD DESFILIS

A l'andana, amb els alumnes de La Comarcal, enregistrant la pelitrúmpeli. A la dreta, l'actual formació d'Al Tall.

músiques tradicionals amb modernes, o allò de tocar amb Muluk el-Hwa, avui dia ja són fets normals en la música de base tradicional”, ens recorda Josep Forcadell, “i això en gran part ha estat gràcies al treball que van encetar els d'Al Tall. Ells han anat al davant, estirant la corda”.

31. Identitat. Ho expressa amb claredat Vicent Torrent al documental-entrevista de Daniel Martín. Parla del darrer treball que han presentat, dedicat a Jaume I: “No ens hem mossegat la llengua en absolut”. I concreta: “Per exemple, una cobla de la ‘Jota Jaume’ diu: ‘Jaume I és un arbre amb tres branques principals, l'antic regne de València, Catalunya i Balears.’ Ens mostrem absolutament partidaris de la unitat, la unitat federada, que el mateix rei Jaume va crear”.

32. Grup. Hi ha els tres fundadors, Gil, Miralles i Torrent. Però Al Tall s'ha anat configurant amb molta més gent. Dalt l'escenari hi pugen també, actualment, Xavier Ahuir, Enric Banyuls, Maribel Crespo, Robert Moreno i Jordi Reig. Entre bambolines, fent de mànager, hi tenen Soledad Desfilis. N'hi ha molts

més: músics que s'hi han passat una temporada, que van i tornen, que vénen quan cal. És una de les característiques d'Al Tall.

33. Jaume I. Amb un esperit semblant a aquell que els havia mogut a dedicar un disc al mal d'Almansa, Al Tall va visitar la figura del rei conqueridor. El vuitè centenari del naixement de Jaume I va servir de magnífica excusa per a evocar-ne fets i llegat, per deslliurar-lo de visions polsegoses. L'any 2009, amb *Vergonya*,

cavallers, vergonya (un títol triat, val a dir-ho, després de veure aquella portada del número 1.268 d'EL TEMPS que evocava el crit del rei per esperonar els seus a Portopí), el grup responia a la pregunta que havia sorgit després de l'altra gran cantata: “Ens deien ‘què és va perdre en realitat a Almansa?’ “I ací ho hem volgut explicar”.

34. Portal. I perquè quedi constància de tot plegat, la Universitat d'Alacant ha decidit d'obrir un portal temàtic a la Biblioteca Virtual Joan Lluís Vives: hi haurà, ens relata Josep Forcadell, “una tria de les cançons més representatives, una explicació dels conceptes bàsics d'etnologia musical, cançons ordenades segons tipologia compositiva per saber què és un romanç de cec, una jota, una seguidilla...”.

35. Agraïment. Ho escriu Vicent Torrent al catàleg de l'exposició: “Hem de donar les gràcies a tots els que ens heu escoltat i heu après les nostres cançons, perquè sense vosaltres no hauríem fet cap cosa de treball. Vosaltres ens heu esmentat a continuar i aprofundir en aquest treball. Vostres són les nostres cançons. Vostra és la nostra música.” Queda dit.

Núria Cadenes